

You have downloaded a document from
RE-BUŚ
repository of the University of Silesia in Katowice

Title: Łacińskie nazwy anatomiczne oka i ich słowiańskie ekwiwalenty

Author: Aleksandra Wojnarowska

Citation style: Wojnarowska Aleksandra. (2020). Łacińskie nazwy anatomiczne oka i ich słowiańskie ekwiwalenty. W: J. Lubocha-Kruglik, O. Małysa, G. Wilk (red.), "Przestrzenie przekładu. T. 4" (S. 305-312). Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego

Uznanie autorstwa - Na tych samych warunkach - Licencja ta pozwala na kopiowanie, zmienianie, rozprowadzanie, przedstawianie i wykonywanie utworu tak długo, jak tylko na utwory zależne będzie udzielana taka sama licencja.

Aleksandra Wojnarowska

Uniwersytet Śląski w Katowicach

Łacińskie nazwy anatomiczne oka i ich słowiańskie ekwiwalenty

Niniejsze badania skupiają się na porównaniu nazw anatomicznych oka w trzech językach słowiańskich: dwóch zachodniosłowiańskich (polskim i słowackim) i jednym południowosłowiańskim (bułgarskim), z uwzględnieniem czwartego języka, jakim jest łacina. Na badany materiał składa się nazewnictwo anatomiczne oka w wymienionych językach. Badania mają wydźwięk porównawczy, a głównym celem ich podjęcia jest sprawdzenie, w jakim stopniu język łaciński jest obecny w bułgarskiej, słowackiej i polskiej terminologii medycznej w zakresie anatomii okulistycznej.

Łacina wraz z greką od wieków są uznawane za języki medycyny. Greką posługiwał się Hipokrates, a więc pierwszy lekarz, według którego choroba miała podłoże fizyczne¹. Pozostawił on po sobie obszernie teksty medyczne spisane w języku greckim, natomiast wraz z rozwojem Imperium Rzymskiego to łacina zaczęła przejmować miano języka medycyny. Wiele terminów łacińskich składających się na terminologię medyczną miało jednak w dalszym ciągu pochodzenie greckie, wiele terminów było tłumaczonych i adaptowanych zgodnie ze specyfiką języka łacińskiego². Dzięki temu w komunikacji medycznej zapanał uniwersalizm, który trwał nieprzerwanie do XIX wieku, kiedy to nastąpiła era języków narodowych, takich jak: angielski, francuski, niemiecki czy włoski. Próba wyeliminowania czy zastąpienia greki i łaciny przez te języki w tworzeniu terminologii medycznej według Krzysztofa Nareckiego nie powiodła się jednak, gdyż wszystkie te języki terminologię specjalistyczną czerpały bezpośrednio

¹ J.H. DIRCKX: *Greka i łacina w angielskiej terminologii medycznej*. https://www.mediteka.pl/assets/files/aneksy/Aneksy_009.pdf [dostęp: 16.09.2018].

² Ibidem.

lub pośrednio z języków klasycznych³. W kwestii języków słowiańskich uważa on, że terminy medyczne zwykle są tłumaczone na języki narodowe. Trudno wyrazić jednoznaczną przychylność lub zanegować to twierdzenie, ponieważ języki słowiańskie również należy rozpatrywać w podgrupach. Wydawać by się mogło, że skoro języki polski oraz słowacki znalazły się w kręgu wpływów kultury okcydentalnej, a bułgarski od wieków ulega wpływom kultury wschodniej – bizantyjskiej, to właśnie języki zachodniosłowiańskie będą dysponowały silniej zakorzenioną terminologią łacińską niż języki południowosłowiańskie. Zestawienie polskiej, słowackiej i bułgarskiej terminologii anatomicznej oka wskazuje jednak na inne tendencje. W językach słowiańskich najczęściej funkcjonują dwa terminy: łaciński i ten w języku narodowym. W języku polskim łaciński termin anatomiczny nie jest adaptowany do języka polskiego, który generuje własne nazwy, podobnie wygląda sytuacja w języku słowackim, ale już pewna część anatomicznych terminów bułgarskich jest transliteracją lub adaptacją terminów łacińskich. Ideę tworzenia terminów medycznych w językach narodowych opisuje Narecki w swoim artykule:

Niewątpliwie współczesne języki narodowe mają pewien wpływ na zasób leksykalny uprawianych nauk, jednak bardzo dynamiczny rozwój medycyny, obok wykorzystania istniejących już pojęć, które w większości mają klasyczną proveniencję i dłuższą lub krótszą historię, niesie z sobą permanentną konieczność generowania nowych słów i terminów⁴.

Krzysztof Narecki oddziela nowe słowa od terminów. W języku medycznym, który można rozdzielić na mówiony i pisany, oprócz terminów mogą występować także wyrażenia. Termin odwołuje się do wiedzy encyklopedycznej, natomiast wyrażenie – do wiedzy o świecie, dlatego też wiele potocyzmów czy neologizmów w okulistyce bierze się bądź z potrzeby zekonomizowania języka, bądź z potrzeby ułatwienia komunikacji i zapamiętywania za pomocą skojarzeń. Poniższe zestawienie pokaże, jak daleko te procesy posunęły się w językach polskim, słowackim i bułgarskim.

I tak w języku polskim *twardówka (f)* to – jak sama nazwa może wskazywać – twarda błona chroniąca wnętrze gałki ocznej. Potocznie w okulistyce *twardówkę* nazywa się także *białkówką (f)*⁵. Obie te nazwy można umotywować skojarzeniem z fizycznymi właściwościami tej części oka, jakimi są kolor oraz twardość. W języku słowackim nazwa również jest umotywowana skojarzeniem z kolorem, ponieważ słowacki ekwiwalent *twardówki* to *bielko (n)*. Często, aby

³ K. NARECKI: *Język grecki – współczesna „koine” w terminologii medycznej*. „Roczniki Humanistyczne” 2011, T. 59, z. 8. <http://czasopisma.tnkul.pl/index.php/rh/article/viewFile/6422/6522/> [dostęp: 17.09.2018].

⁴ Ibidem, s. 161.

⁵ A. LENS, S. COYNE NEMETH, J.K. LEDFORD: *Anatomia i fizjologia narządu wzroku*. Red. wyd. pol. M. MISIUK-HOJŁO. Wrocław 2010, s. 56.

oddzielić *bielko* będące częścią oka od brzmiącego tak samo leksemu oznaczającego białko jajka, dodaje się przymiotnik kategoryzujący *očné*. *Bielko* w języku słowackim jest terminem, który nie posiada swojego potocznego ekwiwalentu, posiada natomiast ekwiwalent będący zaadaptowaną nazwą łacińską – *scléra* (*f*). W języku bułgarskim rozumianym jako język narodowy brakuje rodzimego ekwiwalentu tej części oka. Nazwa zaadaptowana w tym języku to transliteracja łacińskiej nazwy *sklera* (*f*) – bułg. *склера* (*f*).

Bardzo podobna sytuacja dotyczy *blony naczyniowej* (*f*) – środkowej warstwy gałki ocznej, zbudowanej z bogato unaczynionej tkanki, odpowiedzialnej za odżywanie siatkówki przez krew. W języku słowackim, podobnie jak w bułgarskim, operuje się nazwą łacińską: słow. *uvea* i bg. *увея*. *Błona naczyniowa* w polskiej literaturze medycznej określana jest także jako *odżywcza*, w jej skład wchodzi *naczyniówka* (*f*), która już posiada swój odpowiednik w języku słowackim *cievovka* (*f*) i jest pochodną synchroniczną⁶ od słowa *cieva* (*f*) (*nacznynie*). W języku bułgarskim funkcjonuje łaciński ekwiwalent *хориоидея* (*f*) zaadoptowany do cyrylicy (łac. *chorioidea*)⁷. To, co język polski odróżnia od słowackiego i bułgarskiego, to podwójne znaczenie słowa *naczyniówka*, ponieważ w ten sam sposób jak część błony odżywczej w oku określa się także w języku potocznym chirurgię naczyniową. Oba te pojęcia odnoszą się do naczyń, jednakże umiejscowionych w różnych częściach ludzkiego ciała; o ile jednak *naczyniówka oka* (*f*) rozumiana może być jako termin medyczny, o tyle *naczyniówka* (*f*) rozumiana jako *chirurgia naczyń* będzie synekdochą⁸ wyrażającą stosunek: część (nacznynie) za całość (specjalizacja; chirurgia naczyń).

Podobną konwencją wykazuje się polski leksem *siatkówka* (*f*) i jego odpowiedniki w językach słowackim i bułgarskim. Można przypuszczać, że termin *siatkówka* jest terminem, który powstał w wyniku skojarzeń tej części oka z siatką (np. unerwionych naczyń) – w literaturze medycznej brak jednak podobnych opisów siatkówki, co nie zmienia faktu, że łaciński termin *retina* wywodzi się od słowa *rete*, czyli sieć/siatka⁹. Podobny do polskiego jest termin słowacki *sietnica* i jest on stworzony na podobnych zasadach, stanowi więc kalkę terminu łacińskiego. Język bułgarski, podążając za konwencją, posługuje się łacińskim terminem *рeтина* (*f*).

To, co w języku polskim jest zestawieniem i określa się jako *plamka żółta* (*f*) i w języku słowackim jako *žltá škvrna* (*f*), w języku bułgarskim funkcjonuje

⁶ A. KOZŁOWSKA: *Wprowadzenie do słowotwórstwa synchronicznego*. <http://www.kozlowska.uksw.edu.pl/img/gojp2.pdf> [dostęp: 1.10.2018].

⁷ Хориоидея w: *Puls.bg dictionary*. https://www.puls.bg/reference/dictionary/dictionary_3494.html/ [dostęp: 1.10.2018].

⁸ K. HODER-MACKIEWICZ: *Słownik potocznej polszczyzny lekarskiej. Na tle uwag ogólnojęzykowych*. Kraków 2007, s. 36.

⁹ W języku polskim *siatkówką* określa się potocznie także grę w piłkę siatkową. Element siatki odgrywa istotną rolę zarówno w grze, jak i samym nazewnictwie anatomicznym. Termin medyczny jest derywatem, a oba terminy w języku polskim łączy relacja polisemii.

jako termin łaciński *макула* (*f*) – łac. *macula*. Powołując się na klasyfikację Shimona Ullmana mówiącą, że wyraz jest częścią dwu systemów asocjatywnych – systemu nazw i systemu znaczeń¹⁰, można terminy w językach słowackim oraz polskim zaklasyfikować do metafor, przenoszących nazwy z rzeczywistości pozajęzykowej do rzeczywistości pozajęzykowej, ale już w sferze medycznej. Jak pisze Katarzyna Hoder-Mackiewicz, tłem metaforyzacji jest najczęściej podobieństwo cech fizycznych, na przykład kształtu, rzadziej barwy, w tym wypadku jednak zarówno kształt, jak i barwa idą – w odniesieniu do tworzenia tego terminu – w parze.

Kolejny termin rozpatrywany pod kątem ekwiwalentów jest to w językach polskim *spojówka* (*f*), słowackim *spojivka* (*f*) i bułgarskim *конюнктива* (*f*). Zestawienie pokazuje, że tak jak w poprzednio wskazanych przypadkach, to języki polski oraz słowacki mają swoje nazwy w językach narodowych, bułgarski z kolei znowu operuje łaciną. Natomiast zestawienie ekwiwalentów polskiego terminu *tęczówka* (*f*)¹¹, słowacka *dúhovka* (*f*) i bułgarska *upuc* (*f*) lub *дъзовица* (*f*) pokazuje, że w języku bułgarskim obecny jest termin w językach narodowym oraz łacińskim, a analiza artykułów medycznych może wskazywać, iż częstotliwość użycia tych dwu terminów jest podobna, tj. w tematycznych tekstach medycznych występują w równej mierze oba terminy.

Inaczej rysuje się zestawienie ekwiwalentów polskiego terminu *źrenica* (*f*). *Źrenica* to centralna przesłona mięśniowa (lub otwór) w tęczówce oka¹². W języku polskim zarówno medycznym, jak i ogólnym to jedyny używany termin. W języku słowackim funkcjonuje termin *zrenica* (*f*) oraz często używana deminutywna forma *zrenička* (*f*). Dodatkowo w medycznym języku słowackim funkcjonuje także łaciński odpowiednik *pupil* (*m*), co potwierdza korpus języka słowackiego zdaniem *slabý pupilárny reflex* (pol. *slaby refleks źreniczny*). Oznacza to, że o ile w potocznym języku słowackim obecny jest termin *zrenica* (*f*), o tyle w medycznym języku słowackim żywo funkcjonuje łaciński ekwiwalent. Język bułgarski posiada swój słowiański ekwiwalent, zbliżony fonetycznie do języków polskiego i słowackiego *зеница* (*f*), odstępując tym samym od „rzekomej” tendencji nazewnictwa łacińskiego. „Rzekomej”, ponieważ z pozoru słowiańskie ekwiwalenty nazw anatomicznych okazują się kalkami nazw łacińskich.

¹⁰ Między elementami każdego z tych systemów zachodzą związki oparte na tle styczności lub podobieństwa. Wyraz znajduje się w centrum sieci związków mających podłoże w tych dwu relacjach. Przeniesienie nazw może nastąpić wskutek podobieństwa znaczeń (metafora) lub styczności znaczeń (metonimia), z kolei przeniesienie znaczenia może nastąpić wskutek podobieństwa nazw (paronomia) lub wskutek styczności nazw (elipsa). K. HODER-MACKIEWICZ: *Słownik potocznej polszczyzny...*, s. 34.

¹¹ Tęczówka to kolorowa mięśniowa przesłona przytwierdzona obwodowo do ciała rzęskowego. A. LENS, S. COYNE NEMETH, J.K. LEDFORD: *Anatomia i fizjologia...*, s. 90.

¹² Ibidem.

Za kolejny przykład może posłużyć *rogówka (f)* (*przejrzysta warstwa oka*¹³), jej słowacki ekwiwalent to *rohovka (f)*, bułgarski – *роговица (f)*. Wszystkie ekwiwalenty zawierają w sobie morfem *rog (roh)*, podobnie jak w łacińskim ekwiwalencie *cornea* od łac. *cornus* – pol. *róg*. Świadczy to, iż wszystkie trzy słowiańskie ekwiwalenty są kalką terminu łacińskiego. Anatomiczny słownik języka bułgarskiego¹⁴ podaje dodatkowo termin *корнея (f)* jako ekwiwalent kalki *роговица (f)*. W jednojęzycznym słowniku języka bułgarskiego w artykule hasłowym *роговица* nie wspomina się o możliwości użycia jego łacińskiego ekwiwalentu¹⁵. Oznacza to, że przetransliterowany łaciński termin jest zarezerwowany jedynie dla języka ściśle medycznego.

To, co w języku polskim jest określone jako *soczewka (f)*, w języku słowackim *šošovka (f)*, w języku bułgarskim nazwane jest jako *леица (f)*. Hasła słownikowe tych terminów podają więcej niż jedną możliwość ich użycia. W *Wielkim słowniku języka polskiego*¹⁶ pod hasłem *soczewka* wyróżniono podział obiektu o tej nazwie na *soczewkę oka* oraz *soczewkę powiększającą*, wskazano także na zestawienie *soczewka kontaktowa*. W tym kontekście najbardziej interesuje nas *soczewka oka*, której kwalifikator wskazuje, iż jest to nazewnictwo anatomiczne. Podobnie w języku słowackim *šošovka* posiada dwie definicje z dwoma różnymi kwalifikatorami, przy czym jedna odwołuje do nazwenictwa anatomicznego. Język bułgarski oprócz definicji anatomicznej i fizycznej podaje także potoczną, według której *леица* oznacza też *soczewicę*. Również historyczny słownik języka słowackiego *Historický slovník slovenského jazyka V (R-rab – Š-švrkotat)*¹⁷ zaznacza, że *šošovka* była niegdyś również określeniem *soczewicy*. Rozpatrując związek słowiańskich ekwiwalentów z łacińskimi oryginałami, zauważamy, że łaciński termin *lens (f)* oznacza *soczewicę*. To, jak ten termin zagościł następnie w medycznych językach słowiańskich, można wytłumaczyć potrzebą nazwania nowo odkrytej części oka, co pociągnęło za sobą przeniesienie nazwy, a podstawą do tego mogło być podobieństwo fizyczne w zakresie kształtu (*soczewka* – podobnie jak ziarno *soczewicy* – jest z jednej strony wypukła, z drugiej płaska lub wklęsła).

Jako nazwy anatomiczne występują także zestawienia, które w innym języku słowiańskim wcale zestawieniami nie są. Za przykład może posłużyć polski termin *ciało szkliste (n)*. Wypełnia ono dużą przestrzeń w gałce ocznej za *soczewką*. W języku słowackim tę część anatomiczną określa jedno słowo *sklovec (m)*, w języku bułgarskim natomiast analogicznie do języka polskiego

¹³ Ibidem, s. 80.

¹⁴ Роговица, https://www.puls.bg/reference/dictionary/dictionary_3013.html/ [dostęp: 29.10.2018].

¹⁵ Роговица w: *Речник на българския език*. <http://ibl.bas.bg/rbe/lang/bg/роговица/> [dostęp: 6.10.2018].

¹⁶ *Soczewka* w: *Wielki słownik języka polskiego*. http://www.wsjp.pl/index.php?id_hasla=35296&ind=0&w_szukaj=soczewka/ [dostęp: 6.10.2018].

¹⁷ *Šošovka* w: *Historický slovník slovenského jazyka. R – rab. Š – švrkotat*. Red. M. MAJ-TÁN, R. KUCHAR, J. SKLADNÁ. Bratislava 2000, s. 692.

funkcjonuje zestawienie *стъкловидно тяло* (*n*). Zarówno w języku polskim, jak i bułgarskim terminy w nich funkcjonujące są kalkami łacińskiego terminu *corpus vitreum*, jedynie w języku słowackim zrezygnowano z członu *ciało* (łac. *corpus, m*), pozostając przy leksemie, którego znaczenie może wskazywać, iż jest to „coś” przezroczystego jak szkło. Ponownie motywacją do stworzenia tych terminów mogło być skojarzenie części oka z czymś o podobnych cechach fizycznych, jak kształt czy stan skupienia. Termin słowacki można uznać więc nie za kalkę, ale za tłumaczenie łacińskiego *corpus vitreum*.

Istnieją także zestawienia, które są zestawieniami w językach polskim i słowackim, ale tylko w języku bułgarskim są kalką z łaciny. Mowa o *nerwie wzrokowym* (*m*) – organie łączącym siatkówkę ze strukturami drogi wzrokowej¹⁸. Pierwsza część tego zestawienia *nerw* – (identyczna w trzech rozpatrywanych językach) informuje, że jest to kalka z łacińskiego *nervus* (*m*). Druga część zestawienia: *wzrokowy* informuje, iż jest to organ odpowiedzialny za widzenie (łac. *nervus opticus*). Łacińska część *opticus* w językach polskim oraz słowackim jest tłumaczona jako (*nerw*) *wzrokowy* i *zrakový* (*nerw*). Użytkownicy języka bułgarskiego posługują się kalką łacińskiego terminu *оптичен нерв*.

Kalki z języka łacińskiego występują również w nazewnictwie komór oka. Według polskiego języka okulistyki odcinek przedni oka dzieli się na *przednią* i *tylną komorę* (*f*) (w polskiej literaturze okulistycznej często zastępowane przez skrótowce *KP* i *KT*), w języku słowackim, analogicznie do języka polskiego, ekwiwalentami tych terminów są *predná komora* i *zadná komora*. *Przednia* i *tylna* oraz *predná* i *zadná* są określeniami w językach narodowych, przy czym służą jedynie lokalizacji i klasyfikacji komór, sama istota terminu, a więc człon *komora*, jest kalką terminu łacińskiego: *camera anterior/posterior*. Język bułgarski w przypadku tego podziału anatomicznego dysponuje dwoma terminami – ponownie łacińskim *камера* oraz terminem będącym tłumaczeniem (nowym terminem stworzonym w języku z powodu potrzeby nazwania pewnego *novum*) *Ъгъл* – używany w kolokacji *заднокамарен/преднокамарен ъгъл*. W tym wypadku można zaobserwować przesunięcie semantyczne w terminologii okulistycznej bułgarskiej i polskiej. *Ъгъл*, co w ogólnym języku polskim oznacza *kąt*, w polskim języku okulistów jest używany w odniesieniu do *kąta przesączenia* (*m*), który jest *rzeczywistym kątem anatomicznym utworzonym przez podstawę tęczówki i obwodową część sklepienia rogówki*¹⁹, nie jest więc tym samym, co *komora przednia*. Poszukiwanie ekwiwalentu tego terminu w języku bułgarskim może stanowić swoistą pułapkę dla tłumacza, dlatego też tłumaczenie terminów medycznych wymaga nie tylko komparacji samych ich struktur, ale również znajomości znaczenia. W takim przypadku z pomocą przychodzi łacina. Rola łaciny nie ogranicza się we współczesnych

¹⁸ A. LENS, S. COYNE NEMETH, J.K. LEDFORD: *Anatomia i fizjologia...*, s. 80.

¹⁹ Ibidem, s. 97.

naukach medycznych jedynie do potrzeby samej jej obecności w języku czy próby podtrzymania tradycji językowych. Języki medyczne okulistyki polski, słowacki i bułgarski, jak pokazuje powyższe zestawienie, są językami zróżnicowanymi pod względem użycia terminów łacińskich, tworzenia zapożyczeń czy kalk. Powstawanie terminów i ich udomawianie w danym języku mogło mieć różną genezę. Jak pisze jednak Jerzy Bartmiński, cechy, które należy uwzględnić podczas tworzenia definicji w którymkolwiek słowiańskim i niesłowiańskim języku, to: percepcyjność, funkcjonalność i relacyjność (wiąże się z ustalonym przez człowieka, wartościującym stosunkiem rzeczy do rzeczy oraz do niego samego)²⁰. Są to założenia odnoszące się do kognitywnego ujęcia języka, niezbędne do odnalezienia nie tylko samych ekwiwalentów, ale także uchwycenia ich sensu, aby ich porównanie było poprawne.

W badaniach przekładowo-komparacyjnych konieczne okazują się wnioski, do jakich doszedł Narecki, analizując diachronicznie leksykę medyczną. Wnioski te można przedstawić także w odniesieniu do języków słowiańskich, mianowicie: słownictwo antyczne (rozumiane jako greka i łacina) stanowi klucz do zrozumienia znacznej części współczesnych terminów medycznych; znajomość słownictwa medycznego, terminologii i zasad, jakie rządzą ich tworzeniem, oraz obecność lub brak związków semantycznych ułatwiają przekład, chroniąc przed tzw. wpadkami tłumaczeniowymi, które w języku medycyny mogą okazać się niedopuszczalne, a nawet zagrażające zdrowiu. Na podstawie zestawienia łacińskich i niełacińskich słowiańskich ekwiwalentów, może okazać się, że pozwalają one na przekład z użyciem bardzo podobnych terminów²¹, zmienionych jedynie przez dany język graficznie (zapisany według zasad deskrypcji cyrylicy) lub fonetycznie.

Przywołane porównanie terminów anatomicznych odnoszących się do budowy oka wskazuje, iż język polski w dużej mierze operuje terminami w języku narodowym, skrótowiec tworzone są na podstawie polskobrzmiącego terminu, a termin łaciński figuruje jedynie jako termin pomocniczy w wybranej literaturze medycznej. W języku bułgarskim używane są zaadaptowane do alfabetu bułgarskiego terminy łacińskie, posiadające swoje ekwiwalenty w języku narodowym, aczkolwiek używane wymiennie i z porównywalną częstotliwością. Język bułgarski jest bogaty w kalki językowe terminów anatomicznych gałki ocznej, co „zmusza” użytkownika bułgarskiego języka medycznego do nauki/znajomości terminów łacińskich. Język słowacki podobnie jak język polski posiada terminy, które są w dużej części tłumaczeniami lub kalkami z łaciny, ale odbierane są jako terminy w języku narodowym. Niniejszy wywód stanowi swego rodzaju zarzewie analizy tendencji językowych występujących w medycznych językach polskim, słowackim i bułgarskim. Język okulistyki

²⁰ J. BARTMIŃSKI: *Punkt widzenia, perspektywa, językowy obraz świata*. W: *Językowy obraz świata*. Red. J. BARTMIŃSKI. Lublin 1999, s. 109–127.

²¹ K. NARECKI: *Język grecki...*

i nazewnictwo poszczególnych aspektów tej dziedziny, tj. między innymi sprzęt operacyjny, nomenklatura anatomiczna, nazewnictwo chorób i schorzeń okulistycznych oraz tendencje w nich występujące różnią się w zależności od badanego aspektu. Nazewnictwo anatomiczne oka, z racji, iż sięga rozwoju medycyny z V w. p.n.e., jest skonstruowane na łacinie i grece, i nie zostanie prawdopodobnie wyparte przez język angielski. Wyjątek przypuszczalnie stanowić będzie odkrycie nowej części anatomicznej, gdy język angielski będzie pełnił funkcję wypełniającą lukę terminologiczną.

Александра Войнаровска

Латинские анатомические названия глаза и их славянские эквиваленты

Резюме

Настоящая статья посвящена эквивалентам латинских анатомических названий глаза в польском, болгарском и словацком языках. В ней представлено лингвистическое описание названий частей глаза. Отдельные термины рассматриваются на основе их переводческих эквивалентов в этих славянских языках. Статья носит сравнительный характер, а её цель – показать языковые тенденции в области офтальмологических анатомических названий на материале исследуемых языков.

Ключевые слова: название глаза, термин, славянские языки

Aleksandra Wojnarowska

Latin and anatomical names of an eye and their Slavonic equivalents

Summary

The following paper features the topic of Latin and anatomical equivalents of an eye in Polish, Bulgarian and Slavic languages. The paper is a linguistic description of the individual parts of the eye. It is oriented on translation studies through individual terms consideration on the basis of their equivalents in three Slavic languages. The paper has a comparative nature and its aim is to show linguistic tendencies in the nomenclature of optician anatomic names in the languages mentioned.

Key words: names of an eye, term, Slavonic languages